

„Jeden byl vysokej a vyzáblej. Ten druhej byl menší, ještě děcko. Možná trochu Mexikánec. A ten vysokej měl všude po krku jizvy. S jedním takovým jsem hrával kostky. Nadejchal se tehdá ve válce jedovatýho plynu a ty jizvy měl z toho, jak se ho doktoři snažili dát do kupy. Možná se to stejný stalo tomu, co jsem ho viděl na mostě.“

Jacob tomu úplně nevěřil.

„Jak daleko jste od něj byl, že jste viděl i jizvy?“

Muž ho znovu probodl pohledem, vzteklý, že Jacob zpochybňuje jeho tvrzení.

„Říkal jsem vám, že jsem byl na tom bahně,“ prohlásil podrážděně. „Tam, jak se zvedá k mostu. Oni byli na mostě. Deset dvanáct metrů.“

Jacob přikývl, vytáhl balíček Lucky Strikes, jednu si zapálil a druhou nabídl starochovi, aby si ho usmířil. Muž zaváhal, pak ale cigaretu přijal a Jacob mu podal zapalovač. Oheň osvětlil starou tvář a Jacob zjistil, že je mnohem mladší, než původně odhadoval. Chyběly mu zuby, kolem očí měl vrásky a hustá špína mu zalezla do všech prasklin v obličejí, jako by ji tam někdo zahladil zednickou lžící, ale ve skutečnosti nebyl o moc starší než Jacob.

„Jak byli asi staří?“ zeptal se Jacob.

„Ten šéfík byl asi vašeho věku, řekl bych. Tomu Mexičanovi bylo nanejvýš pár přes dvacet.“

„A jak byli oblečení?“

„Jak to myslíte?“

„Vyfiknutí? V montérkách? V uniformách?“

„Jo, vyfiknutí. Vyfiknutí, rozhodně. Ale ne jako gangsteři. Spíš jako bohatý kluci z dobrý školy.“

27

H otel se nacházel v chudinské čtvrti někde kolem Mohawk Street, v oblasti příliš zanedbané, než aby se tam dalo bez povšimnutí přijet blackhawkem. Dante tedy nechal auto v Drakeu a vzal psa na procházku. Zamířil do centra, kličkoval kolem bloků s nadějí, že se zbaví všech špehů, potom nastoupil do tramvaje směrem na periferii. Jel až do vozovny poblíž Peklíčka, oválného kusu země uprostřed řeky Chicago, kde se nacházela Zatáčka smrti, křižovatka pojmenovaná podle toho, že se tam stala průměrně jedna vražda týdně.

Odsud šel na východ po Chicago Avenue a protahoval se kolem neuklizených hromad hnoje na chodníku. Zahnul na sever po jedné z menších uliček odbočujících z hlavní třídy, prošel kolem otevřené proluky a pak kolem sběrný kovů, před níž stála fronta vyzábělých mužů s propadlými očima, kteří se tam chystali prodat ukradené nebo nalezené kusy kovu, které se teď vršily ve vozících a bednách před nimi. Muži vypadali jako bezdomovci, otrhaní, špinaví, a Dante v nich poznal feťáky – závisláky na heroinu, kteří svůj návyk sponzorovali sbíráním kovů a prodáváním na skládku.

Tenhle jev započal v New Yorku a Danta překvapilo, že se rozšířil až do Chicaga. Droga už dávno prosakovala celou zemí a s cynickým pohledem gangstera uvažoval o tom, kdo ji těm feťákům prodává. Pozoroval je, jak se v horku klepou zimou, a napadlo ho, že mezi nimi a jím je v zásadě jediný rozdíl: bohatství. Bez peněz by byl zrovna tak zoufalý, špinavý a bez vyhlídek jako oni.

Zahnul za roh a uviděl dál v ulici zblešený hotel. Zastavil se a ověřil adresu, kterou mu dal guvernér, aby si potvrdil, že právě zde pobývá střelec, kterého zrádci přivedli do města, aby zametl stopy po nepovedené otravě. Muž, který pravděpodobně zabil Corrada Abbateho.

Dante byl o krok blíž zjištění, co se děje a kdo ho podráží.

O pár vchodů dál na protějším chodníku stál další hotel, podobně zchátralý. Dante vešel dovnitř a zamluvil si pokoj s okny do ulice. Posadil se u okna a sledoval vchod do střelcovy hotelu, jestli nezahlédne jít dovnitř nebo ven někoho, kdo by vypadal jako nájemný vrah nebo se tomu alespoň blížil.

Prvních pár hodin uplynulo jako ve snu. Slunce odtáhlo den na západ, do jiného koutu světa. Najednou byla noc a Danteho zaléval ledový opiátový pot: začínal cítit neklid. Připravil si stříkačku přímo v okně a když si píchl, pes spustil hlasitý štěkot, ze kterého Dante cítil vzteklé zklamání.

Jakmile vytáhl jehlu, pes se uklidnil a Dante chvíli zíral na následky, kapku krve na kůži, naběhlou žílu. Sundal si pásek z nadloktí a všiml si, že mu pot zaschl na košili – bílé kruhy na modré bavně jako vlny s okrajem pěny valící se oceánem. Při tom pohledu si představoval, jak pluje ve vodách kolem Long Islandu. Cítil slaný vánek od moře, uklidňující zvuk vln. Tady je jeho loď, mírumilvně

ukotvená u prošíbí manželky. Chvilku to pozoroval, pak se v mysli vrátil do přítomnosti. Přesně kvůli tomuhle by se neměl sjíždět v práci.

Následujících čtrnáct hodin dál seděl v okně, připaloval si jednu od druhé až do rána, ještě párkrát si šlehnul, až se mu krátce po poledni vytrvalost vyplatila. Nějaký muž vyšel z hotelu směrem k tramvajové zastávce a Dante si na něm všiml čtyř věcí prozrazujících, že je to odstřelovač ve službě: motýlek, radši než kravata, která by v bitce mohla být použitá proti němu, čerstvě narostlá bradka, kterou si oholí, hned jak bude hotovo, oblek s pytlovitým stříhem kolem pasu, kam se daly schovat zbraně, a na nohou těžké okované boty.

Dante se rychle sebral, opustil pokoj a přešel ulici do druhého hotelu – prošel kolem a při tom nahlédl dovnitř. Oknem viděl halu a recepci s příhrádkami na poštu za ní. Recepci obsluhovalo opupínkované mládě, které si zároveň četlo *Moby Dicka* a dělalo si manikúru zuby.

Dante se vrátil zpátky, vytáhl z peněženky pětidolarovou bankovku a vešel do hotelu.

„Dobrý den. Přejete si?“ optalo se mládě vesele.

„Zrovna odsud odešel nějaký chlap, skočil do tramvaje a na ulici mu vypadla tahle pětidolarovka. Aspoň myslím, že jemu.“

Dante přisunul peníze. Chlapec si je vzal a usmál se na něj.

„Jak vypadal?“ zeptal se.

„Vysokej. S bradkou. Hnědý vlasy.“

„Dobrá. Je to jeden náš host. Postarám se, aby ji dostal zpátky,“ načež bankovku složil a strčil ji do obálky. Dante si zatím prohlížel prostor – staromódní hala, schodiště, chodba někam dozadu. Když

chlapec strkal obálku do přihrádky, Dante se opět podíval jeho směrem. Pokoj 414.

Zadní vchod do hotelu našel Dante v tiché úzké uličce lemované popelnicemi. Dveře byly bezpečně uzamčené zevnitř, přešel tedy budovu pohledem, aby zjistil, kudy se tam vloupat. V každém patře nad ním byly přes uličku natažené šňůry plné prádla, oslnivě bílé košile křížovaly oblohu jako dav duší stoupajících do nebe. Překvapilo ho, jak je možné, že je všechno to oblečení tak krásně bílé ve městě tak prosyceném znečištěním. Odhlédl od šňůr ke kovovým požárním žebříkům, které se cikcak plazily po cihlách až na střechu.

Prověřil zbytek bloku. O tři domy vedle někdo nechal otevřené zadní dveře zajištěné polámanou dřevěnou židlí. Dante se jimi protáhl a vyšel po schodech. Když dospěl k oknu, vylezl po požárním žebříku až na střechu bloku.

Šel po ní zpátky a mýjel věci, které lidé tam nahoře mezi komíny a šňůrami na prádlo nechali – rostliny v plechovkách, stoly a židle, skládací lehátko, budík vedle matrace, klece na holuby naskládané jedna na druhou, opuštěné a rezavějící.

Když došel na střechu hotelu, dřepl si k požárnímu žebříku a lezl po něm dolů. Našel otevřené okno, protáhl se jím do chodby a vydal se k pokoji 414.

Dopřál si chvilku, aby popadl dech, pak přiložil ucho ke dveřím a poslouchal. Ticho. Sklonil se a prozkoumal zámek. Levná hotelová záležitost, kupovaná ve velkém, kterou je brnkačka otevřít. Vyndal z kapsy náradíčko, dal se do práce a o minutu později vcházel dovnitř.

Byl to malý, čistý a uklizený pokoj s oknem do zadní uličky. Dante začal s průzkumem. Neměl na střelce moc času – obecně vzato

to byli blázni podsvětí, násilníci, kteří si neuměli najít jinou práci než zabíjení lidí. Často byli také zvrhlí a zlomyslní, ten typ mužů, který ožvývá špičku náboje, aby zajistil, že se střelná rána víc rozšklebí, nebo potře kulku česnekovou nebo cibulovou vodou, aby se rány oběti zanítily. Ale tu a tam Dante narazil na nějakého inteligentního, přemýšlivého, profesionálního a nebezpečného zabijáka. Skutečnost, že Dante nemohl v hotelovém pokoji najít ani stopu mužovy identity, dokazovala, že si místo v tom druhém táboře na-prosto zaslouží.

Zvrat, který hledal, nastal ve chvíli, kdy otevřel mužův kufr a našel tam krabici od bot plnou různých krámů. Posadil se na postel, prohraboval se tím a během pár vteřin si uvědomil, co to je – hromada věcí patřící tomu zmizelému číšníkovi.

Právě střelec tedy přišel do číšníkova domu před Dantem a nechal tam ty stopy v prachu. A s tímhle se vrátil: s fotkou, na níž podle Dantova úsudku byl právě číšník, s krabičkami zápalek z různých barů a restaurací, dopisem od číšnickovy dcery z Detroitu, výpisem z účtu, účtenkou z autoopravny a sázkovým tiketem, na jehož zadní straně bylo naškrábané nějaké telefonní číslo.

Střelec ty nakradené cetky nevyhodil, což znamenalo, že číšníka pořád hledá. Dante prošel hromádku ještě jednou, každou položku podržel v ruce. Pak se vrátil k sázence s telefonním číslem. Prohlédl si ho, zapamatoval, pak otočil tiket na druhou stranu a podíval se na sázku – jméno koně bylo nadrápané tak strašným rukopisem, že ho sotva dokázal rozluštit: Ganymedes. Kurz dvacet ku jedné, vsazeno dvacet dolarů. Čas a datum závodu, název závodiště a datum sázky. A navrch všech těch informací razítko. Všichni sázkaři razítkovali tikety vlastním stylizovaným

logem, aby zabránili jejich kopírování. Tohle razítko bylo vyvedeno červeným inkoustem a zobrazovalo koňskou hlavu z profilu s kruhem hvězd kolem. Dante poznal, že patří Michiganu Redovi, drogovému dealerovi a sázkaři působícímu před kulečnickovou hernou v Cottage Grove.

Dante všechno vrátil do krabice od bot a uložil ji zpět do kufru. Pak přešel zpět k šatní skříni a prozkoumal mužovy obleky. Všechny do jednoho byly na míru a všechny cedulky od krejčího všité do podšívky prozrazovaly adresy na dolním Manhattanu, v Malé Itálii. Prověřil boty vyrované na dně skříně; stejná pohádka. Střelec byl z New Yorku.

Přesně toho se Dante bál. Narůstal v něm pocit paniky, klaustrofobie a obava, že se střelec může každou minutou vrátit.

Vrátil všechno do stavu, v jakém to našel, a vydal se přes střechu zpátky do uličky, rád, že je zase venku. Na cestě zpět přes ulici zpomalil před vchodem do hotelu a nahlédl do haly. Vytáhlé děcko tam pořád bylo, pořád si četlo *Moby Dicka*, ale schránka pokoje 414 byla prázdná. Jak Dante doufal, pokušení peníze ukrást se ukázalo jako příliš silné a střelec se proto o jeho návštěvě nic nedozví.

OBECNÉ HLÁŠENÍ PŘÍPADU

CHICAGSKÉ POLICEJNÍ ODDĚLENÍ

1. TRESTNÝ ČIN Vražda	2. OKRSEK 9	3. NAHLÁSIL 907
4. MÍSTO Pullmanovy ledárny, jezero Calumet	5. DATUM A ČAS ČINU Neznámé	6. DATUM A ČAS PŘÍJEZDU POLICIE 21. 6. 1928, 02:30
7. JMÉNO OBĚTI (NÁZEV FIRMY, POKUD JDE O PODNIK) Abbate, Corrado. M/bílý/1888	8. ADRESA TRVALÉHO POBYTU Neznámá	9. TEL. DOMŮ Neznámé

BLUES MRTVÉHO MUŽE

10. TOTOŽNOST NAHLAŠOVATELE Wilson, Leonard. M/ barevný/1878	11. ADRESA TRVALÉHO POBYTU Pětapadesátá ulice 340 E, byt č. 9	12. TEL. DOMŮ Nehlášeno			
13. TOTOŽNOST NÁLEZCE ČINU Wilson, Leonard. M/ barevný/1878	14. ADRESA TRVALÉHO POBYTU Pětapadesátá ulice 340 E, byt č. 9	15. TEL. DOMŮ Nehlášeno			
16. JMÉNO SVĚDKA (A) Není	17. ADRESA TRVALÉHO POBYTU Nehlášeno	18. TEL. DOMŮ Nehlášeno			
POHLAVÍ M	RASA Bílá	DAT. NAR. '88			
19. POVOLÁNÍ OBĚTI Osobní stráž / bodyguard	20A) TYP MÍSTA ČINU Ledárny	20B) PŘESNÁ LOKACE Ledárna č. 43, venku			
21. NÁSTROJ, ZBRAŇ NEBO JINÉ UŽITÉ PROSTŘEDKY Nůž	22. ZPŮSOB SPÁCHÁNÍ ZLOČINU Viz textový popis	23. CÍL NAPADENÍ NEBO ODCIZENÝ MAJETEK Nehlášeno			
24. HODNOTA ODCIZENÉHO MAJETKU Nehlášeno	25. ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ, NEOBVYKLÉ UDÁLOSTI Nehlášeno				
26. VOZIDLO UŽITÉ PACHATELI Neznámé	ROK	ZNAČKA	TYP	BARVA Tmavá	REG. ZN.
DALŠÍ IDENTIFIKAČNÍ ZNAKY					

<p>27. TEXTOVÝ KOMENTÁŘ</p> <p>Strážník č. 907 odeslán na místo viz výše vrchním velitelem po hlášení rušení pořádku. Ihned po příjezdu se setkal s Wilsonem – M/barevný/1878 – nočním hlídačem v bývalých Pullmanových ledárnách. Wilson vypověděl, že během obchůzky v 02:00 si povšiml, že část oplocení byla stržena a dva muži utíkají plotem do čekajícího auta – na jeho identifikaci byla příliš velká tma. Situaci telefonicky ohlásil, následně nalezl tělo ve strouze u jedné z ledáren. Do této ledárny (č. 43) nás dovedl. Tělo nalezl ležet na zádech v „příkopu“ u ledárny. Četné bodné rány na košili/trupu a řezná rána na krku. Krev nepřítomna.</p> <p>Důstojník č. 601 zavolal v 02:15 ústředí – vyžádal si na místo pomoc, koronerova lékaře a důstojníky z detektivního útvaru. Při ohledání těla nalezena peněženka, kravata, krabička cigaret.</p> <p>Položky v peněžence:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) vizitky identifikující muže jako Corrada Abbateho, nezávislého osobního strážce 2) fotografie neznámé ženy (bílé) 3) drobné peníze 4) navštívenka baru/restaurace Gaynes Club <p>Asistoval koronerův lékař, tělo odstraněno, detektivové očekávání na místě do 03:30.</p> <p>Výjezd dokončen 21. 6. 1928 v 06:30.</p>				
OHLAŠUJÍCÍ POLICISTA Hunter, F.	SLUŽ. Č. 433	OHLAŠUJÍCÍ POLICISTA 2 Kirby, B.	SLUŽ. Č. 601	SCHVÁLIL Sullivan, M.
				08995-13

28

Jacobovi už bylo z dopravní tlačenice špatně, vystoupil proto z tramvaje a vnořil se do chaosu na Michigan Avenue. Projížděl šesti pruhy kabrioletů, sportáků, malých aut i limuzín, ploužících se kolem v husté koloně, a když dospěl k chodníku, zařadil se do šlepné spleti chodců. Pokračoval na jih, až dorazil k Trib Tower, nedávno dokončenému novogotickému mrakodrapu, sídlu *Chicago Tribune*. Třicet šest podlaží kamene a skla se vypínalo jako šíp přímo k nebi. Na vršku stála věžička podle vzoru rouenské katedrály Notre-Dame a stavbu zdobilo tolik kamenných prvků, až to vypadalo, jako by nějaký bezstarostný šéfkuchař prostě posypal fasádu sochami.

Jacob vstoupil do foyer budovy z palčivého slunce a jeho očím chvíli trvalo, než si zvykly a rozhlédly se po hale: vysoký klenutý strop, hodně prostoru a lesku. Hala byla tvář novín na veřejnosti a byla navržena tak, aby vzbuzovala obdiv. V Chicagu působilo hodně novin, ale *Tribune* měly váhu – třetí největší náklad na světě a jediný významný deník ve městě nevlastněný Randolphem Hearstem.

Jacob seběhl schody do haly samotné, minul fronty lidí u stolů z borového dřeva a došel do zadní části. Vyjel výtahem do čtvrtého

patra a vstoupil do redakce, burácejícího epicentra novin, do zmatku mužů a strojů, spěchu a hluku.

Pokud existovalo nějaké místo, které by zasloužilo označení „srdce města“, byla to redakce *Tribune*, místo, kde se organizovaly a dávaly do souvislostí všechny informace sebrané v Chicagu, každých čtyřadvacet hodin zhuštěné do čtyřiceti stran po třech tisících slov. Obrovský objem práce a nelidská rychlost, v níž se vše odehrávalo, většinu tamějších zaměstnanců zničily – novináři a redaktoři, reportéři, přepisovači, elévové a sazeči, všichni byli živi z alkoholu, cigaret a cynismu, čtrnáctihodinových pracovních dnů a neexistujících osobních životů.

Jacob se prodral vším tím zmatkem, kolem řad novinářských stolů: všechny do jednoho bzučely ženami i muži, kteří křičeli do telefonů nebo bušili do hlučných remingtonů model 12s, saka přehozená přes židle. Míjel pneumatické potrubí, které vystřelovalo balíčky poslané z jiných podlaží, jezdicí pásy rachotily nad hlavou. Randál byl ohlušující a lidé museli křičet, aby se slyšeli, čímž to ještě zhoršovali.

Zamířil do kanceláře obrazového redaktora a vyzvedl si výplatu za posledních pár dodaných sad fotografií. Pak přešel na druhý konec redakce, nastoupil do služebního výtahu a zmáčkl tlačítko „sklep“. Dveře se zavřely a ruch redakce zmizel. Jacob zavřel oči a uvědomil si, jak je unavený a ospalý.

Nejspíš na pár vteřin klimbl, protože ho ze spánku vytrhl náraz výtahu o podlahu sklepa. Vystoupil do dlouhé betonové chodby, chladné, tiché a vlhké, lemované velikými kovovými trubkami. V řadě skříněk jednu otevřel a vylovil lahev vývojky, kterou si tam odložil. Strčil ji do brašny a šel dál až do nejvzdálenějších hlubin

sklepa, kde se nacházela jedna tichá zatuchlá kancelář, sídlo nejzkušenějších a nejinteligentnějších mužů v budově.

Jacob zaklepal na dveře a vstoupil do prostoru připomínajícího jaskyni, plného kartotečních skříní a odborných knih, uprostřed něhož stál stůl a čtyřapůlmetrová školní tabule: tady pracoval Oscar Lowenthal. Byl vysoký, vzhledem ke svému věku poněkud shrbený, s chomáčky šedých vlasů kolem uší. Vypadal ošuntěle takovým profesorským způsobem, což bylo ještě zdůrazněno motýlkem a hnědým propínacím svetrem, ochranou proti podzemnímu chladu kanceláře.

Lowenthal se s úsměvem otočil k Jacobovi a odhalil mřížku černých a bílých čtverečků, kterou nakreslil za sebe na tabuli, a vedle ní změť poznámek, odpovědí a počtů písmen, babylon slov rozsekaný pomlčkami a závorkami do slabik.

„Jak se má zvědavý fotograf?“ zeptal se Lowenthal.

„Dobře,“ sesul se Jacob do jedné ze židlí u stolu a odhodil klobouk na papíry. Na chvíli zavřel oči a vychutnával si chlad sklepa.

„Nevím, jak tam nahoře můžou pracovat,“ řekl. „V tom horku.“

„V redakci?“ zeptal se Lowenthal, odložil křídou a přesunul se ke stolu. „Není to taková hrůza. Znával jsem jednoho redaktora z jedněch Hearstových novin v centru, který pevně věřil, že po alkoholu to líp píše, a povzbuzoval svoje redaktory, aby pili v práci. Redakce byla nechvalně známá tím, že páchne po zvracích.“

Posadil se na druhou stranu stolu a Jacob otevřel oči. Hleděli na sebe přes bitevní pole Lowenthalovy pracovní plochy. Spřátelili se náhodou. Jacob jako jeden z mála zaměstnanců používal skříňky ve sklepě a ta jeho byla náhodou po cestě do Lowenthalovy kanceláře. Přátelství se jaksí vyvinulo od společného trávení dne k pijáckým

setkáním, kde Jacob naslouchal Lowenthalovým hrdinským příběhům z redakcí minulého století, rozprávám o starém Chicagu, milionům drobností, které starý muž nosil v hlavě.

„Něco vás trápí,“ prohlásil Lowenthal.

Jacob nejdřív neodpovídal, pak jen kývl směrem ke skříňce s alkoholem, kde na háčku visel Lowenthalův zelený celuloidový kšilt ze dnů dávno minulých. Lowenthal jim nalil Hennessy a Jacob mu vyprávěl o vyšetřování. Když skončil, Lowenthal nad tím vším rozvažoval.

„Mrtvý Caponeho poskok v zadní uličce,“ řekl, „a po smrti je i jeho přítelkyně, černá kabaretní tanečnice. Oba s vyloupnutýma očima. A možná v tom má prsty Všivák Moran, ale možná taky Capone. A protože se to zametá pod koberec, tak v tom rozhodně jede i někdo od policie. Ale nemyslím si, že v tom má prsty i ten zabiják, Anton Hodiak.“

„Prosím vás. Ty oči, Lowenthale. A ten poskok měl černou holku.“

Lowenthal zavrtěl hlavou. „Ten poskok možná. Ale viděl jsem spousty těl vytažených ze stoky nebo ponechaných v poli, aby shnila, kterým vyklovali oči ptáci nebo hlodavci. Říkáte, že ten poskok měl v ruce sklo. Možná rozbil láhev o něčí obličej, a to vyloupnutí očí byla pomsta. A pokud jde o tu přítelkyni – půl města jezdí do Bronzeville jak na sexuální safari. Navíc tu máme ty dva bohaté kluky, kteří hodili tu mrtvou holku z mostu. Hodiak je dělník z jatek – nejpodřadnější z podřadných.“

„No, nicméně má někde bohatý kamarády, vzhledem k tomu, že si u guvernéra koupil propustku.“

Lowenthal odmítavě mávl rukou. „Tu propustku pravděpodobně dostal, protože na něj Ku Klux Klan uspořádal sbírku nebo zažádal u guvernéra – koneckonců je to jejich člověk. Ne, to neseď.“